

Bruksela, dnia 20.6.2014 r.
COM(2014) 365 final

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**Sprawozdanie końcowe z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w latach
2010-2014**

1. Wprowadzenie

Strategię bezpieczeństwa wewnętrznego¹ z 2010 r. opracowano, aby umożliwić Unii Europejskiej reakcję na istniejące i pojawiające się zagrożenia dla bezpieczeństwa społeczeństwa europejskiego, obywateli i organizacji w UE.

Celem strategii było zidentyfikowanie **wyzwań dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE** w kontekście faktu, że wiele z dzisiejszych zagrożeń dla bezpieczeństwa ma charakter transgraniczny i ponadsektorowy oraz że żadne państwo członkowskie nie jest w stanie skutecznie poradzić sobie z nimi samo. W strategii określono również **wspólne zasady i wytyczne** – zapewniające przestrzeganie w pełni praw podstawowych – leżące u podstaw europejskiego modelu bezpieczeństwa, miała ona także na celu dalszy rozwój wspólnych narzędzi i kierunków polityki z zastosowaniem bardziej zintegrowanego podejścia.

W komunikacie Komisji w sprawie „Strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu”² zidentyfikowano **pięć głównych celów strategicznych**, jakie miały zostać osiągnięte przez UE i jej państwa członkowskie, tak aby zwiększyć skuteczność zapobiegania poważnym przestępstwom, przestępczości zorganizowanej, terroryzmowi i cyberprzestępczości oraz zwalczania tych zjawisk, jak również lepiej kontrolować nasze granice zewnętrzne i zwiększać odporność na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka. Konkretnie działania miały zostać podjęte na szczeblu UE, jak i na szczeblach krajowym i międzynarodowym.

W latach 2011³ i 2013⁴ Komisja przedłożyła sprawozdania z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz dostosowała działania i zalecenia do nowej sytuacji. W sprawozdaniach skoncentrowano się na działaniach podjętych na szczeblu UE oraz przedstawiono informacje na temat dokonanych postępów, a także obecnych i przyszłych wyzwań.

W swoim najnowszym komunikacie Komisja stwierdza: „kolejne i ostatnie sprawozdanie z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE zostanie przedstawione w połowie 2014 r. Sprawozdanie będzie zawierało ocenę, czy cele strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE zostały osiągnięte, oraz analizę przyszłych wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego”.

Zgodnie z tymi wnioskami oraz na podstawie ocen dokonanych w ramach dwóch poprzednich sprawozdań niniejsze trzecie, a zarazem końcowe sprawozdanie z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 ma dwojaki cel. Po pierwsze, oceniono w nim działania zrealizowane w ramach pięciu celów strategicznych strategii bezpieczeństwa wewnętrznego od 2010 r. Po drugie, zidentyfikowano możliwe przyszłe wyzwania, cele przekrojowe i pojawiające się zagrożenia w związku z odnowioną strategią bezpieczeństwa wewnętrznego, zgodnie z komunikatem Komisji „Otwarta i bezpieczna Europa: realizacja założeń”⁵, w którym przedstawiono wnioski dotyczące przyszłego programu UE w zakresie polityki wewnętrznej.

¹ Projekt strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej: Dążąc do europejskiego modelu bezpieczeństwa, 5842/2/2010.

² COM(2010) 673.

³ COM(2011) 790.

⁴ COM(2013) 179.

⁵ COM(2014) 154.

Przygotowując niniejsze sprawozdanie, Komisja wzięła pod uwagę rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie drugiego sprawozdania na temat strategii bezpieczeństwa wewnętrznego⁶.

2. Główne osiągnięcia w realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014

Realizacja strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i ukierunkowanych strategii stała się w ostatnich latach bodźcem do promowania europejskiego bezpieczeństwa wewnętrznego.

W ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 wyznaczono pięć celów strategicznych: 1) rozbijanie międzynarodowych siatek przestępczych; 2) zapobieganie terroryzmowi i walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów; 3) podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni; 4) poprawa bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami oraz 5) zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy.

Od 2010 r. dokonano znacznych postępów w realizacji tych celów, na co wskazują dwa sprawozdania Komisji z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz niniejsze sprawozdanie. Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 stanowiła filar inicjatyw z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego UE w ostatnich latach. Przyczyniła się ona do dalszego zwiększania zdolności UE, jej państw członkowskich i innych zainteresowanych stron oraz do wzmocnienia współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi. Przyczyniła się również do bardziej przekrojowego podejścia na wszystkich szczeblach.

W ramach realizacji strategii trzeba było przezwyciężyć szereg trudności. Kryzys finansowy w Europie i wynikające z niego ograniczenia budżetowe w pewnym stopniu zmniejszyły **dostępność środków**. Nowe technologie otworzyły nowe możliwości przed zainteresowanymi stronami w dziedzinie bezpieczeństwa, ale jednocześnie stworzyły nowe zagrożenia, w tym **szybko rosnące zagrożenie, jakim jest cyberprzestępczość**, oraz potrzebę opracowania kompleksowego podejścia do jej zwalczania. Zarzuty dotyczące szeroko zakrojonych programów gromadzenia danych wywiadowczych, mimo że nie odnosiły się bezpośrednio do współpracy w dziedzinie egzekwowania prawa, wywołały ożywioną debatę na temat warunków, na jakich należy zapewnić bezpieczeństwo. Spowodowało to wzmocnienie determinacji do **zapewnienia wzajemnego zaufania**, zdefiniowania polityki bezpieczeństwa w większym stopniu sprzyjającej włączeniu społecznemu oraz potrzeby większego włączenia praw podstawowych w strategię w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego. Ponadto, jeżeli chodzi o zewnętrzny wymiar bezpieczeństwa, UE musiała mierzyć się ze skutkami regionalnych konfliktów i istotnych zmian politycznych, takich jak arabska wiosna, konflikty w Afryce Subsaharyjskiej i konflikt w Syrii; wydarzenia te miały także wpływ na bezpieczeństwo wewnętrzne UE.

Wspomniane wyzwania potwierdziły potrzebę istnienia strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, którą skutecznie realizowano zarówno za pośrednictwem inicjatyw ogólnych, jak i dotyczących każdego z jej pięciu celów szczegółowych.

Prawodawstwo i mechanizmy współpracy zapewniają obecnie wspólne narzędzia pomagające lepiej chronić europejskie społeczeństwa i europejskie gospodarki przed poważną i

⁶ 2013/2636(RSP).

zorganizowaną przestępczością. Ścisła współpraca organów ścigania i sądownictwa okazała się niezbędna dla reagowania na wspólne zagrożenia, takie jak handel ludźmi, terroryzm, cyberprzestępczość i korupcja.

Podjęto znaczące wysiłki na rzecz zwiększenia zastosowania multidyscyplinarnego i zintegrowanego podejścia, co stanowi jeden z głównych celów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, tak aby stawić czoła coraz bardziej złożonym wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa. Zrealizowano inicjatywy mające na celu połączenie sił różnych zainteresowanych stron oraz uzyskanie i umocnienie synergii między strategiami a działaniami.

W 2010 r. rozpoczął działalność Stały Komitet Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), ustanowiony na mocy traktatu lizbońskiego. COSI stopniowo staje się centralnym punktem zintegrowanego, wielopodmiotowego podejścia operacyjnego do bezpieczeństwa wewnętrznego UE. COSI powinno usprawnić swoje działania w zakresie koordynowania prac państw członkowskich, Komisji i agencji UE. Dalsza współpraca COSI z Komitetem Politycznym i Bezpieczeństwa UE (KPiB) pozwoli na lepsze powiązanie zewnętrznego i wewnętrznego wymiaru bezpieczeństwa wewnętrznego.

2.1. Główne osiągnięcia w odniesieniu do poszczególnych celów w latach 2010–2014

2.1.1. Cel 1: Rozbijanie międzynarodowych siatek przestępczych

W strategii bezpieczeństwa wewnętrznego określono **trzy główne działania**: 1) wykrywanie i rozbijanie siatek przestępczych, 2) ochronę gospodarki przed infiltracją przestępczą oraz 3) konfiskatę mienia pochodzącego z działalności przestępczej.

W tym celu podjęto wiele starań na rzecz dalszego rozwijania działań policyjnych z wykorzystaniem danych wywiadowczych oraz zacieśnienia współpracy między organami ścigania a innymi organami. Najlepszym przykładem jest rozwój i wdrażanie cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości.⁷ Państwa członkowskie UE, wspierane przez instytucje i agencje UE – głównie na podstawie oceny zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością (SOCTA) Europolu⁸ – określają priorytety⁹, wyznaczają cele strategiczne w ramach planów wieloletnich oraz opracowują roczne plany działania, które są realizowane.

Wzmocniono agencje WSiSW, co doprowadziło do zwiększonego wsparcia operacyjnego ze strony Europolu¹⁰ i Eurojustu¹¹ w ramach dochodzeń, z uwzględnieniem **wspólnych**

⁷ Konkluzje Rady z 8–9 listopada 2010 r.

⁸ Opracowane przez Europol we współpracy z państwami członkowskimi, unijnymi agencjami WSiSW i głównymi państwami trzecimi.

⁹ Konkluzje Rady z 6–7 czerwca 2013 r. W skrócie priorytety UE na lata 2014–2017 obejmują zwalczanie: 1) nielegalnej/nieuregulowanej imigracji; 2) handlu ludźmi; 3) towarów podrobionych naruszających przepisy dotyczące zdrowia, bezpieczeństwa i żywności oraz towarów niespełniających norm; 4) nadużyć związanych z akcyzą i wewnątrzspółnotowych oszustw typu „znikający podmiot gospodarczy”; 5) produkcji narkotyków syntetycznych i handlu nimi; 6) handlu kokainą i heroiną; 7) cyberprzestępstw (oszustw online i oszustw z wykorzystaniem kart płatniczych, przemocy seksualnej wobec dzieci w internecie oraz cyberataków); 8) ryzyka związanego z bronią palną dla obywateli oraz nielegalnym obrotem bronią palną; 9) działań związanych ze zorganizowaną przestępczością przeciwko mieniu dokonywanych przez mobilne zorganizowane grupy przestępcze.

¹⁰ Do końca trzeciego kwartału 2013 r. Europol ułatwił wymianę ponad 220 000 wiadomości operacyjnych; zapoczątkowano też ponad 13 500 dochodzeń (wzrost o 15 % w porównaniu z tym samym okresem w 2012

zespołów dochodzeniowo-śledczych¹², analiz strategicznych i operacyjnych, jak również propozycji nowych podstaw prawnych¹³ w odniesieniu do obu agencji. Kontynuowano rozwój ukierunkowanych transgranicznych sieci egzekwowania prawa i udzielono im wsparcia (finansowego), podobnie jak wspólnym zespołom dochodzeniowo-śledczym. Finansowanie z UE, w szczególności program finansowy „Zapobieganie i walka z przestępczością”, pomogło państwom członkowskim wzmocnić ich współpracę transgraniczną.

Ustanowiono kompleksowe ramy polityki dotyczące różnych zjawisk przestępczych, które zapewniają wytyczne w zakresie współpracy między wszystkimi zainteresowanymi stronami. Dzięki strategii antynarkotykowej UE na lata 2013–2020¹⁴ na nowo wyznaczono kierunek w **walce z obrotem środkami odurzającymi**, biorąc pod uwagę między innymi zmieniającą się dynamikę na rynkach niedozwolonych środków odurzających. Za pomocą wniosków ustawodawczych w sprawie nowych substancji psychoaktywnych odniesiono się do szybko zmieniających się zagrożeń związanych z nowymi środkami odurzającymi¹⁵. Ponadto opublikowane w styczniu 2013 r. pierwsze sprawozdanie EMCDDA i Europolu dotyczące rynków środków odurzających stanowiło istotny krok w identyfikowaniu pojawiających się tendencji i wzmocnianiu synergii między agencjami¹⁶.

Polityka UE dotycząca problemu **handlu ludźmi** – obejmująca kompleksowe i multidyscyplinarne podejście (tj. zapobieganie, ochronę, ściganie i partnerstwa) – znalazła odzwierciedlenie w dyrektywie z 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar¹⁷. Obecnie trwa wdrażanie strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016¹⁸, przyjętej przez Komisję i zatwierdzonej przez Radę¹⁹. W 2013 r. ustanowiono unijną platformę społeczeństwa obywatelskiego mającą na celu walkę z handlem ludźmi, która skupia ponad 100 organizacji.

Dnia 13 grudnia 2011 r. weszła w życie dyrektywa w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej²⁰, w której zharmonizowano sposób określania przestępstw i wprowadzono minimalne sankcje. Ma ona również na celu zwalczanie pornografii dziecięcej w internecie i turystyki seksualnej.

W celu zapobiegania przestępczości motywowanej chęcią zysku podjęto istotne środki zaradcze, takie jak utworzenie biur ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich i

r.). Europol udzielał wsparcia państwom członkowskim w zakresie operacji związanych z EMPACT, publikacji SOCTA z 2013 r. oraz w formie pomocy udzielanej przez Dział Wsparcia EMPACT (ESU).

¹¹ W 2013 r. Eurojust zakończył 639 spraw i prowadził 937 spraw, z czego 257 dotyczyło przestępczości zorganizowanej.

¹² W 2013 r. łącznie 34 wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze otrzymały wsparcie (finansowe) ze strony Eurojustu, Europol formalnie był członkiem 35 wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, a w 9 innych zapewniał systematyczne wsparcie operacyjne.

¹³ COM(2013) 173, COM(2013) 535.

¹⁴ 17547/12.

¹⁵ Decyzja Rady 2005/387/WSiSW.

¹⁶ <http://www.emcdda.europa.eu/publications/joint-publications/drug-markets>

¹⁷ Dyrektywa 2011/36/UE.

¹⁸ COM(2012) 286.

¹⁹ Konkluzje Rady z 25 października 2012 r.

²⁰ Dyrektywa 2011/93/UE.

współpraca transgraniczna między tymi biurami²¹, wniosek dotyczący czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy²² wraz z rozporządzeniem w sprawie transferów środków pieniężnych²³ oraz porozumienie dotyczące nowej dyrektywy w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa²⁴. Dzięki ogólnounijnemu mechanizmowi sprawozdawczości w sprawie **korupcji** oraz jej ocenie w lutym 2014 r. sporządzono pierwsze sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE²⁵. W sprawozdaniu tym wyjaśnia się w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, jakie środki antykorupcyjne są stosowane, które z nich są skuteczne, co można poprawić i w jaki sposób. Wzywa się w nim do podwyższenia standardów uczciwości oraz sugeruje się udoskonalenie mechanizmów kontroli w dziedzinie udzielania zamówień publicznych.

Mając świadomość zagrożenia dla bezpieczeństwa obywateli spowodowanego nielegalnym użytkowaniem **broni palnej**, w komunikacie Komisji²⁶ określono szereg sposobów na to, jak UE może pomóc państwom członkowskim usprawnić działania na rzecz zmniejszenia tego zagrożenia. UE ratyfikowała protokół ONZ o handlu bronią²⁷.

Z uwagi na skutki finansowe dla legalnej gospodarki, budżetów państwowych i zdrowia obywateli konieczne jest ograniczenie zwiększonego ryzyka związanego z towarami **podrobionymi** i niespełniającymi norm. Z tego względu przyjęto nowy zestaw środków, takich jak unijny plan działań dla organów celnych na lata 2013–2017 w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej²⁸ i strategia UE mająca na celu zwalczanie przemytu papierosów²⁹.

W dyrektywie w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych ustanowiono wspólny mechanizm w Unii Europejskiej umożliwiający pozyskiwanie wszystkich rodzajów dowodów w sprawach karnych³⁰. Organy wymiaru sprawiedliwości mogą na przykład zwrócić się do swoich odpowiedników w innych państwach członkowskich o przesłuchanie świadków, przeprowadzenie przeszukania domu lub monitorowanie kont bankowych. W ramach wspomnianego środka wprowadza się również automatyczne wzajemne uznawanie nakazów dochodzeniowych i ogranicza się podstawy, na jakich inne państwo członkowskie może odmówić wykonania nakazu.

Znacznych postępów dokonano w dziedzinie **międzynarodowej wymiany informacji na temat egzekwowania prawa**. Państwa członkowskie stopniowo wdrażały istniejące inicjatywy, takie jak decyzja z Prüm³¹ oraz inicjatywa szwedzka³². Organy ścigania uzyskały ściśle regulowany dostęp do niektórych systemów informacji np. bazy danych EURODAC zawierającej dane daktyloskopijne³³. W grudniu 2012 r. Komisja przedstawiła komunikat w

²¹ Liczba wniosków w sprawie transgranicznego odszukiwania mienia składanych za pośrednictwem aplikacji sieci bezpiecznej wymiany informacji (SIENA) (z której korzysta 20 państw członkowskich) wzrosła z 475 w 2012 r. do ponad 2 000 w 2013 r. Skrócił się również czas rozpatrywania takich wniosków.

²² COM(2013) 45.

²³ COM(2013) 44.

²⁴ Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39.

²⁵ COM(2014) 38.

²⁶ COM(2013) 716.

²⁷ Dz.U. L 89 z 25.3.2014, s. 7.

²⁸ Dz.U. C 80 z 19.3.2013, s. 1.

²⁹ COM(2013) 324, konkluzje Rady z 10 grudnia 2013 r.

³⁰ Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1.

³¹ 2008/615/WSiSW.

³² 2006/960/WSiSW.

³³ Rozporządzenie (UE) nr 603/2013.

sprawie europejskiego modelu wymiany informacji (EIXM)³⁴. Komisja ściśle współpracuje z państwami członkowskimi i Europolem w celu wspierania wdrażania EIXM.

Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w celu uregulowania kwestii wykorzystania przez państwa członkowskie unijnych danych dotyczących przelotu pasażera do celów egzekwowania prawa³⁵. Ważne jest, aby projekt tej dyrektywy został ostatecznie przyjęty.

Agencje UE przeprowadziły **intensywne szkolenia** dla funkcjonariuszy organów ścigania w celu zwiększenia indywidualnych i wspólnych umiejętności³⁶. Komisja przedstawiła europejski system szkoleń w zakresie egzekwowania prawa (LETS) jako nowe podejście do szkoleń³⁷. Opiera się ono na czterech obszarach uczenia się³⁸ i ma na celu objęcie szkoleniami i programami wymiany funkcjonariuszy różnych organów ścigania (policji, straży granicznej, służby celnej) wszystkich szczebli.

2.1.2. Cel 2: Zwalczanie terroryzmu i walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów

W 2010 r. zidentyfikowano **trzy główne działania**: 1) wzmocnienie pozycji społeczeństwa w zapobieganiu radykalizacji postaw i werbowania terrorystów, 2) odcięcie terrorystów od źródeł finansowania i materiałów oraz śledzenie dokonywanych przez nich transakcji oraz 3) ochrona transportu.

W odniesieniu do współpracy ze społecznościami, władzami lokalnymi i społeczeństwem obywatelskim Komisja podjęła różnorodne działania. We wrześniu 2011 r. Komisja utworzyła sieć **upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw**³⁹, aby wzmocnić kompetencje lokalnych praktyków w zakresie rozwiązywania problemów związanych z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów. W styczniu 2014 r. Komisja przyjęła komunikat w sprawie zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu⁴⁰. Proponowane działania obejmują środki mające na celu zapobieganie i tworzenie odporności, jak również udzielanie pomocy osobom zradykalizowanym w demobilizacji i deradykalizacji. Jednocześnie Komisja opublikowała zbiór najlepszych praktyk i podejść zidentyfikowanych w ramach sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw.

Komisja zareagowała na niepokojące zjawisko podróży **zagranicznych bojowników** do stref konfliktów (w szczególności do Syrii), podejmując różne działania, między innymi opracowując wytyczne dotyczące najlepszych praktyk za pośrednictwem sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw.

³⁴ COM(2012) 735.

³⁵ COM(2011) 32.

³⁶ W 2013 r. CEPOL, tj. Europejskie Kolegium Policyjne, przeprowadziło szkolenia dla ponad 8 200 osób w ramach ponad 100 różnych działań szkoleniowych.

³⁷ COM(2013) 172.

³⁸ Kategoria 1: podstawowa wiedza na temat egzekwowania prawa w UE, kategoria 2: skuteczna współpraca dwustronna i regionalna, kategoria 3: specjalizacja w zakresie tematycznych działań policyjnych w UE, kategoria 4: misje cywilne oraz tworzenie zdolności przeciwdziałania przestępczości w państwach trzecich.

³⁹ http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/networks/radicalisation_awareness_network/index_en.htm

⁴⁰ COM(2013) 941.

Komisja uważnie śledziła realizację **Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów** (TFTP⁴¹) na mocy umowy między UE a Stanami Zjednoczonymi, który zakończył się w 2010 r. Program śledzenia środków finansowych należących do terrorystów, z którego w coraz większym stopniu korzystały również UE i państwa członkowskie, okazał się cennym narzędziem umożliwiającym identyfikowanie i śledzenie terrorystów oraz ich sieci wsparcia na całym świecie⁴².

Podjęto istotne działania w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony oraz wykrywania materiałów niebezpiecznych, takich jak **materiały wybuchowe i substancje CBRJ**, oraz kontynuowano wdrażanie dwóch planów działania⁴³ oraz rozporządzenia w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych⁴⁴. Przyjęto nowe podejście do wdrażania europejskiego programu ochrony infrastruktury krytycznej⁴⁵, w ramach którego skoncentrowano się na zapobieganiu, gotowości, reagowaniu i w szczególności na współzależności między sektorami.

Rozszerzono działania w zakresie oceny ryzyka w dziedzinie ochrony lotnictwa, obejmując szereg zagrożeń związanych z pasażerami.⁴⁶ Metodyka, opracowana wspólnie z ekspertami z państw członkowskich i Centrum Analiz Wywiadowczych UE, zapewnia ramy odniesienia na potrzeby przyszłych prac w tym obszarze. Sieć Airpol i Komisja kontynuowały również prace nad wytycznymi UE dotyczącymi ochrony przed atakiem na „łatwy cel” w porcie lotniczym.

Aby móc sprostać pojawiającym się kryzysom, takim jak akty terrorystyczne w Norwegii, Burgas i Tuluzie, państwa członkowskie otrzymywały wsparcie ze strony Europolu, Eurojustu, INTCEN oraz platform egzekwowania prawa, takich jak sieć Atlas. Unijna sieć Atlas, obejmująca specjalne służby interwencyjne w 28 państwach członkowskich UE, nadal rozwijała swoje zdolności. W kwietniu 2013 r. pomyślnie przeprowadziła wspólne ćwiczenia w odpowiedzi na symulowany skoordynowany atak terrorystyczny w dziewięciu państwach członkowskich⁴⁷.

2.1.3. Cel 3: Podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni

W strategii bezpieczeństwa wewnętrznego określono **trzy główne działania**: 1) budowę zdolności w zakresie egzekwowania prawa i sądownictwa, 2) współpracę z przemysłem w celu wzmocnienia pozycji obywateli i ich ochrony oraz 3) poprawę zdolności do reagowania na ataki cybernetyczne.

W SOCTA podkreślono, w jaki sposób cyberprzestępczość ukierunkowana na zysk umożliwia popełnianie wielu różnych rodzajów przestępstw. Ze specjalnego badania Eurobarometru na temat bezpieczeństwa cybernetycznego⁴⁸ wynika, że obywatele europejscy są świadomi zagrożenia – zdaniem 76 % respondentów ryzyko, że padną ofiarą

⁴¹ Dz.U. L 195 z 27.10.2010, s. 5.

⁴² COM(2013) 843.

⁴³ http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/crisis-and-terrorism/securing-dangerous-material/index_en.htm

⁴⁴ Rozporządzenie (UE) nr 98/2013.

⁴⁵ SWD(2013) 318.

⁴⁶ Wspomniane prace opierały się na wnioskach zawartych w dokumencie końcowym z konferencji w Nikozji w 2012 r. na temat „Ochrony lotnictwa przed zagrożeniem ze strony terroryzmu”, zatwierdzonym przez Radę.

⁴⁷ IP/13/335.

⁴⁸ Specjalne badanie Eurobarometru nr 404 z listopada 2013 r.

cyberprzestępstwa, zwiększyło się w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy. Wdrożono środki w celu zniwelowania tego zagrożenia.

UE przyjęła dyrektywę dotyczącą **ataków na systemy informatyczne**⁴⁹, w której zharmonizowano prawo karne państw członkowskich w odniesieniu do takich przestępstw – np. niezgodnego z prawem dostępu do systemów informatycznych, bezprawnego ingerowania w system i w dane oraz bezprawnego przechwytywania – oraz ułatwiono współpracę między organami ścigania.

W **strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego**⁵⁰, przyjętej w lutym 2013 r., przedstawiono kompleksową wizję mającą na celu przekształcenie UE w najbezpieczniejsze środowisko online na świecie. Rada⁵¹ i Parlament Europejski⁵² przyjęły ją z zadowoleniem. Podkreślono w niej między innymi współpracę między sektorem publicznym i prywatnym w celu lepszego zapobiegania i zwiększenia odporności. Komisja przygotowała pierwsze sprawozdanie z dokonanych postępów i nadal pracuje nad zakończeniem realizacji działań w ramach strategii. Komisja przedłożyła również wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji⁵³, która ma na celu zwiększenie krajowej odporności oraz zacieśnienie współpracy w zakresie ataków cybernetycznych.

Na początku 2013 r. uruchomiono **Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością** (EC3) przy biurze Europolu. Stało się ono punktem kontaktowym ds. problemów związanych z cyberprzestępczością i współpracowało z państwami członkowskimi, Eurojustem i państwami trzecimi przy wielu zakończonych powodzeniem dochodzeniach⁵⁴. Centrum współpracuje również z sektorem prywatnym za pośrednictwem grup doradczych ds. bezpieczeństwa internetu i usług finansowych. Komisja w dalszym ciągu promowała konwencję budapeszteńską o cyberprzestępczości jako ramy współpracy międzynarodowej w zakresie przeciwdziałania cyberprzestępczości oraz jako wzór dla przepisów prawa krajowego.

Współpraca Komisji i Stanów Zjednoczonych doprowadziła do zainicjowania w 2012 r. **światowego sojuszu przeciwko niegodziwemu traktowaniu dzieci w internecie w celach seksualnych**⁵⁵, który obecnie skupia 53 państwa dążące do lepszego identyfikowania ofiar, skuteczniejszego ścigania sprawców, podnoszenia świadomości oraz ograniczenia liczby obrazów seksualnego wykorzystywania dzieci dostępnych w internecie.

Z uwagi na szybko rosnącą cyberprzestępczość wiele pozostaje jeszcze do zrobienia. Wspomniane środki już teraz przyczyniają się jednak do tworzenia bezpieczniejszego środowiska online dla obywateli i przedsiębiorstw.

⁴⁹ Dyrektywa 2013/40/UE.

⁵⁰ JOIN(2013) 1.

⁵¹ Konkluzje Rady z 25 czerwca 2013 r.

⁵² P7_TA(2013)0376. Tabelę dotyczącą wdrażania przedstawiono przy okazji konferencji wysokiego szczebla rok po przyjęciu strategii: <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/eucybersecurity-strategy-high-level-conference-0>

⁵³ COM(2013) 48.

⁵⁴ https://www.europol.europa.eu/sites/default/files/publications/ec3_first_year_report.pdf

⁵⁵ http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/organized-crime-and-human-trafficking/global-alliance-against-child-abuse/index_en.htm, http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/organized-crime-and-human-trafficking/global-alliance-against-child-abuse/docs/global_alliance_report_201312_en.pdf

2.1.4. Cel 4: Poprawa bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami

W strategii bezpieczeństwa wewnętrznego określono **cztery główne działania**: 1) wykorzystanie pełnego potencjału EUROSUR, 2) zwiększenie wkładu Frontexu w zwalczanie przestępczości na granicach zewnętrznych, 3) wspólne zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do przepływu towarów przez zewnętrzne granice UE oraz 4) poprawę współpracy między organami krajowymi.

Działania UE służące realizacji tych głównych działań podjęto w celu ochrony praw podstawowych i wolności, takich jak swobodny przepływ osób w strefie Schengen oraz swobodny obrót towarów i usług w ramach rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym wzmacnianiu bezpieczeństwa wewnętrznego UE. Dokonano tego, wykorzystując synergię między strategiami zarządzania granicami dotyczącymi osób i towarów, a także przez równoczesne zajęcie się kwestiami zarządzania migracjami i walki z przestępczością przy wdrażaniu strategii zintegrowanego zarządzania granicami. Dzięki środkom mającym na celu zwiększanie wiedzy funkcjonariuszy straży granicznej, funkcjonariuszy celnych, funkcjonariuszy policji i innych organów na temat sytuacji na lądzie, na morzu i w powietrzu istnieją obecnie silniejsze podstawy określania i podejmowania proporcjonalnych i skutecznych działań na granicach UE. Ważnym środkiem jest wejście w życie pod koniec 2013 r. **EUROSUR**⁵⁶ – wielozadaniowego systemu służącego do wykrywania i zapobiegania przestępczości transgranicznej oraz przyczyniającego się do ratowania życia migrantów na zewnętrznych granicach strefy Schengen.

Innym środkiem jest wejście w życie **nowych przepisów dotyczących zarządzania strefą Schengen**⁵⁷. Zgodnie z założeniem mają one usprawnić ocenę i monitorowanie, zapewnić niezbędne wsparcie państwom członkowskim oraz usunąć ewentualne niedociągnięcia, aby utrzymać wzajemne zaufanie w strefie Schengen.

Różne analizy Frontexu oraz wprowadzenie **systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji** (SIS II)⁵⁸ dodatkowo przyczyniły się do pogłębienia wiedzy. SIS II zawiera ulepszone funkcje w celu ułatwienia analizy informacji.

Swobodny przepływ osób jest ułatwiony dzięki wprowadzeniu **wizowego systemu informacyjnego** (VIS)⁵⁹ oraz pakietu dotyczącego inteligentnych granic⁶⁰, na który składają się wnioski ustawodawcze dotyczące systemu wjazdu/wyjazdu (EES) i programu rejestrowania podróży (RTP) – oba są obecnie przedmiotem dyskusji.

W celu usprawnienia przywozu i wywozu towarów oraz ochrony rynku wewnętrznego trwają obecnie prace nad inicjatywą dotyczącą bezpieczeństwa łańcucha dostaw i zarządzania ryzykiem⁶¹.

Aby zapewnić Frontexowi zdolności pozwalające na udzielanie wsparcia państwom członkowskim UE, wzmocniono jego pozycję poprzez przyjęcie zmienionej podstawy prawnej⁶². Frontex udziela coraz większego wsparcia operacyjnego państwom członkowskim

⁵⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 ustanawiające europejski system nadzorowania granic (EUROSUR).

⁵⁷ Rozporządzenie (UE) nr 1053/2013; rozporządzenie (UE) nr 1051/2013.

⁵⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006.

⁵⁹ Rozporządzenie (WE) nr 767/2008.

⁶⁰ COM(2013) 95, COM(2013) 97.

⁶¹ COM(2012) 793, 8761/3/13.

⁶² Rozporządzenie (UE) nr 1168/2011.

podlegającym silnej presji migracyjnej, na przykład na granicy grecko-tureckiej i na Morzu Egejskim. Poprzez działania w ramach Śródziemnomorskiej Grupy Zadaniowej UE⁶³ udziela się kompleksowego wsparcia na rzecz ochrony życia migrantów i dalszego zmniejszania obciążenia najbardziej dotkniętych migracją państw członkowskich UE obszaru Morza Śródziemnego.

2.1.5. Cel 5: Zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy

W strategii bezpieczeństwa wewnętrznego określono **cztery główne działania**: 1) pełne zastosowanie klauzuli solidarności, 2) opracowanie podejścia do oceny zagrożenia i ryzyka przy uwzględnieniu wszystkich rodzajów zagrożenia, 3) połączenie w sieć różnych ośrodków służących obserwacji położenia, 4) utworzenie europejskiego potencjału reagowania kryzysowego na wypadek katastrof.

W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej reakcji na kryzysy należało odpowiedzieć na zasadnicze pytania (kto jest odpowiedzialny za co, kiedy, gdzie i w jaki sposób) oraz przyjąć przekrojowe podejście.

Odpowiedzią był wspólny wniosek⁶⁴ Komisji i ESDZ dotyczący decyzji Rady w sprawie zastosowania **klauzuli solidarności** wprowadzonej traktatem lizbońskim (art. 222 TFUE), który jest obecnie przedmiotem debat z państwami członkowskimi. Klauzula solidarności zapewni globalne ramy reagowania w sytuacji, „jeżeli jakiegokolwiek państwo członkowskie stanie się przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka”.

Przyjęcie przez Radę nowego **unijnego mechanizmu ochrony ludności**⁶⁵ w dniu 17 grudnia 2013 r. przyczynia się do tworzenia europejskiej zdolności reagowania kryzysowego. Opiera się ona na wcześniej zadeklarowanych zasobach państw członkowskich i lepszym planowaniu oraz będzie otrzymywać wsparcie ze strony Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego, które rozpoczęło działalność w maju 2013 r.

Trwają prace nad krajowymi ocenami ryzyka zgodnie z wytycznymi Komisji z 2010 r.⁶⁶. W kwietniu 2014 r. Komisja wydała pierwszy przegląd klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka w UE obejmujący informacje dotyczące 12 głównych naturalnych i powodowanych przez człowieka zagrożeń zawartych w około 17 krajowych ocenach ryzyka przygotowanych przez państwa członkowskie. Dane te uzupełniają informacje na temat powiązanych strategii unijnych oraz rezultatów odpowiednich działań badawczych finansowanych przez UE⁶⁷.

Decyzja w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia⁶⁸ przyczyni się do wzmocnienia zdolności UE w zakresie zarządzania ryzykiem w dziedzinie zdrowia publicznego.

Wzmocniono współpracę na szczeblu UE między ośrodkami międzysektorowymi i sektorowymi w Komisji oraz właściwymi agencjami w celu wspierania państw członkowskich. Współpracę tę ułatwiły nowe ramy wymiany informacji niejawnych⁶⁹.

⁶³ 17409/13.

⁶⁴ JOIN(2012) 39.

⁶⁵ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924.

⁶⁶ SEC(2010) 1626.

⁶⁷ SWD(2014) 134 final.

⁶⁸ Decyzja 1082/2013/UE.

Obecnie możliwe jest bardziej elastyczne i skalowalne reagowanie na szczeblu politycznym UE w przypadku poważnych kryzysów dzięki zintegrowanym uzgodnieniom UE dotyczącym reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR)⁷⁰, przyjętym przez Radę dnia 13 czerwca 2013 r.

2.1.6. Poszanowanie praw podstawowych przy realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego

Kluczowym elementem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego były poszanowanie i ochrona praw i wolności obywateli Unii i osób zamieszkujących lub przebywających w UE. Postawą w tym względzie był traktat lizboński oraz wymóg zapewnienia skutecznego wprowadzenia w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁷¹. W tym celu Komisja przyjęła strategię skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską⁷², a następnie monitorowała jej wdrażanie, między innymi przygotowując sprawozdania roczne⁷³.

Komisja opracowała **wytyczne operacyjne** dotyczące uwzględniania praw podstawowych w swoich ocenach skutków⁷⁴. Zapewniła także dostęp do informacji o środkach ochrony prawnej we wszystkich państwach członkowskich UE za pośrednictwem swojego nowego portalu „e-Sprawiedliwość”⁷⁵. Wraz z Radą Europy Komisja poczyniła istotne kroki w kierunku przystąpienia UE do europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC)⁷⁶. Mając na uwadze potrzebę zapewnienia ochrony danych osobowych (art. 8 Karty), Komisja zaproponowała w 2012 r. unijny pakiet w zakresie ochrony danych⁷⁷. Przepisy te, będące obecnie przedmiotem debat, wpłyną na sposoby zapewniania bezpieczeństwa wewnętrznego UE.

Wspomnianym zmianom o charakterze bardziej instytucjonalnym towarzyszyły inne działania o charakterze praktycznym mające na celu dalsze zintegrowanie praw podstawowych z obszarem bezpieczeństwa UE. Na przykład Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) wydała szereg opinii⁷⁸ i sprawozdań⁷⁹ dotyczących różnorodnych kwestii, począwszy od ochrony danych, przez radykalizację postaw do przestępstw z nienawiści i ekstremizmu, które mają wpływ na obszary bezpieczeństwa wewnętrznego, oraz opracowała praktyczne narzędzia dla funkcjonariuszy publicznych⁸⁰. W grudniu 2013 r. FRA przedstawiła podręcznik szkoleniowy dla funkcjonariuszy policji⁸¹ oparty na prawach podstawowych jako

⁶⁹ Decyzja Rady 2013/488/UE.

⁷⁰ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/genaff/137614.pdf

⁷¹ W przypadku bezpieczeństwa wewnętrznego UE szczególne zastosowanie mają następujące artykuły Karty praw podstawowych Unii Europejskiej: art. 1–26, art. 37, 38, 45, 46 i art. 47–54.

⁷² COM(2010) 573.

⁷³ http://ec.europa.eu/justice/fundamental-rights/charter/application/index_en.htm

⁷⁴ SEC(2011) 567.

⁷⁵ <https://e-justice.europa.eu/home.do?action=home&plang=pl&init=true>

⁷⁶ Dnia 5 kwietnia 2013 r. 47 państw członkowskich Rady Europy i UE zakończyło prace nad projektem umowy o przystąpieniu UE do EKPC. Oczekuje się, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyda opinię w sprawie przedmiotowego projektu wiosną 2014 r.

⁷⁷ COM(2012) 9, COM(2012) 10, COM(2012) 11.

⁷⁸ Dostępne pod adresem: <http://fra.europa.eu/en/publications-and-resources/opinions>

⁷⁹ Dostępne pod adresem: <http://fra.europa.eu/en/publications-and-resources>

⁸⁰ Zob. FRA (2013), „Joining up fundamental rights. Toolkit for local, regional and national public officials”.

⁸¹ <http://fra.europa.eu/en/publication/2013/fundamental-rights-based-police-training-manual-police-trainers>

uzupełnienie przewodnika dotyczącego dyskryminacyjnego profilowania etnicznego wydanego w 2010 r.⁸².

W związku z przyjęciem mechanizmu oceny Schengen w 2013 r.⁸³ poszanowanie praw podstawowych przez funkcjonariuszy organów ścigania w państwach członkowskich podczas stosowania dorobku Schengen będzie podlegało monitorowaniu⁸⁴.

Środki UE służące **ochronie ofiar przestępstw** mają na celu zapewnienie dodatkowej ochrony praw każdego obywatela. Przykłady takich środków obejmują przyjęcie dyrektywy ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw⁸⁵; rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych⁸⁶; oraz dyrektywy w sprawie europejskiego nakazu ochrony⁸⁷.

Ponadto dokonano znacznych postępów w rozwijaniu europejskiej przestrzeni sprawiedliwości w oparciu o wzajemne uznawanie i wzajemne zaufanie. UE przyjęła już trzy dyrektywy dotyczące praw procesowych podejrzanych i oskarżonych. Służą one zapewnieniu prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym⁸⁸, prawa do informacji w postępowaniu karnym i do informacji o zarzutach⁸⁹, a także prawa dostępu do adwokata oraz prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności⁹⁰.

3. Przyszłe wyzwania

W nadchodzących latach UE i jej państwa członkowskie będą musiały stawić czoła wielu wyzwaniom. Europa stopniowo wychodzi z kryzysu gospodarczego i społecznego, który pozostawił po sobie ślady i sprawił, że społeczeństwa stały się bardziej narażone i podatne na rasizm i ksenofobię. Jest ona częścią zglobalizowanego i pełnego współzależności świata, w którym oczekuje się dalszego wzrostu mobilności osób i wolumenu przewożonych towarów. UE będzie musiała zmierzyć się ze zmianami demograficznymi, dalszymi procesami urbanizacyjnymi, coraz bardziej zróżnicowanym społeczeństwem i niedoborami na rynku pracy. Europa będzie również ponosić możliwe konsekwencje braku stabilności politycznej w wielu częściach świata, w szczególności w jej bezpośrednim sąsiedztwie. Wydarzenia, takie jak arabska wiosna, obecny kryzys w Syrii, a także sytuacja na Ukrainie wymagają podjęcia odpowiednich działań. Potrzebne będzie zwrócenie szczególnej uwagi, aby stawić czoła tym wyzwaniom.

Dzięki wdrożeniu środków, o których mowa w rozdziale 2 niniejszego komunikatu, zarówno na szczeblu legislacyjnym, jak i operacyjnym, UE i jej państwa członkowskie zyskały **skuteczniejsze narzędzia** służące lepszej ochronie europejskich społeczeństw i gospodarek.

⁸² FRA (2010), „Podniesienie skuteczności działań policji. Rozumienie dyskryminującego profilowania etnicznego i zapobieganie mu: przewodnik”.

⁸³ Zob. przypis 57.

⁸⁴ 10597/13.

⁸⁵ Dyrektywa 2012/29/UE, Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

⁸⁶ (UE) nr 606/2013.

⁸⁷ 2011/99/UE.

⁸⁸ Dyrektywa 2010/64/UE.

⁸⁹ Dyrektywa 2012/13/UE.

⁹⁰ Dyrektywa 2013/48/UE.

Utworzono mechanizmy wielopodmiotowego reagowania operacyjnego na zagrożenia bezpieczeństwa oraz ustanowiono bardziej spójną i dostosowaną metodę pracy dla różnych służb operacyjnych (policji, prokuratury, straży granicznej, organów celnych oraz w stosownych przypadkach służb wywiadowczych i wojska) w zakresie transgranicznych zagrożeń bezpieczeństwa. Zintensyfikowano transgraniczne wielopodmiotowe działania operacyjne organów państw członkowskich, wspierane przez agencje UE, co przyniosło wyniki operacyjne.

W komunikacie Komisji „Otwarta i bezpieczna Europa: realizacja założeń” określono już te obszary strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, które nadal wymagają podjęcia **dalszych działań** przez UE i jej państwa członkowskie, aby zapewnić skuteczną realizację strategii w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego. W niniejszym rozdziale skoncentrowano się na wyzwaniach, którym trzeba będzie stawić czoła w nadchodzących latach.

Na potrzeby dalszych prac **wdrażaniu** przepisów i **utrwalaniu** wspomnianych osiągnięć oraz **zacieśnianiu praktycznej współpracy** zostanie nadany status priorytetowy.

Monitorowanie i ocena skuteczności przepisów i strategii politycznych pozwolą na dostosowanie działań UE. Zapobieganie, wykrywanie i prowadzenie dochodzeń wymagają zwiększonej i skutecznej **wymiany informacji** między organami ścigania i organami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich z odpowiednimi agencjami UE i między samymi agencjami UE z pełnym wykorzystaniem istniejących instrumentów UE.

Podjęcie ukierunkowane na obywateli powinno pozostać podstawową zasadą przyświecającą zapewnianiu bezpieczeństwa wewnętrznego UE oraz wykorzystywaniu możliwości i stawianiu czoła wyzwaniom, przed jakimi stoi UE. Komisja, Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Parlament Europejski, państwa członkowskie, agencje UE, specjalne platformy ekspertów związane z bezpieczeństwem i wiele innych podmiotów będą musiały połączyć siły bardziej zdecydowanie, aby być w stanie reagować w skuteczny sposób na zmieniające się okoliczności.

Jak opisano bardziej szczegółowo w rozdziale 4, Komisja uważa, że UE powinna opracować zaktualizowaną wersję strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, dokonując przeglądu działań w ramach każdego z obecnych celów na lata 2015–2020.

3.1. Wyzwania tematyczne

3.1.1. Poważna i zorganizowana przestępczość

Ogółem zorganizowana i poważna przestępczość transgraniczna nadal stanowi duże zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE, powodując poważne szkody wyrządzone ofiarom i całemu społeczeństwu. W 2013 r. Europol oszacował, że w UE działa 3 600 zorganizowanych grup przestępczych. Bezpieczeństwo Europy jest nadal zagrożone przenikaniem zorganizowanych grup przestępczych do legalnej gospodarki. Kryzys gospodarczy i wynikające z niego zmiany popytu konsumentów również doprowadziły do zmian na rynkach przestępczych. Międzynarodowe szlaki handlowe i swobodny przepływ w UE przyczyniły się do zmiany szlaków przemytu wielu towarów (np. heroiny, handlu ludźmi). Niedozwolone środki odurzające nadal stanowią rynek, na którym działa największa liczba zorganizowanych grup przestępczych (około jednej trzeciej). Znacznie wzrosła liczba przestępstw gospodarczych, w szczególności nadużyć finansowych, których popełnianie w

dużej mierze ułatwia dostępność udoskonalonych narzędzi komunikacyjnych i technologicznych, które umożliwiają docieranie do osób prywatnych i przedsiębiorstw za pośrednictwem internetu. Pewne rodzaje zagrożeń, takie jak syntetyczne środki odurzające czy cyberprzestępstwa, nasilają się pomimo działań podejmowanych na szczeblu krajowym, unijnym i międzynarodowym w celu zwalczania tych zjawisk. Inne zjawiska, takie jak handel ludźmi i obrót kokainą – mimo że nie rosną w tak szybkim tempie – będą prawdopodobnie nadal stanowiły poważne wyzwanie dla UE w nadchodzących latach.

W SOCTA z 2013 r. Europol zidentyfikował dwa nowe zagrożenia, które wymagają dogłębnej analizy i podjęcia działań w nadchodzących latach, tj. **przestępstwa przeciwko środowisku** oraz **oszustwa energetyczne**⁹¹.

Komisja będzie między innymi kontynuowała prace nad następującymi działaniami wraz ze wszystkimi odpowiednimi podmiotami:

- wdrażanie cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014–2017;
- ocena sposobów inwestowania w gospodarkę środków pochodzących z przestępczości zorganizowanej, oraz określenie podatności legalnej gospodarki na przestępstwa, takie jak korupcja i pranie pieniędzy;
- działania następcze w związku z pierwszym sprawozdaniem o zwalczaniu korupcji w UE, z uwzględnieniem jego rozdziałów poświęconych poszczególnym państwom i rozdziału tematycznego dotyczącego udzielania zamówień publicznych, oraz przygotowanie drugiego sprawozdania do publikacji w 2016 r.;
- wsparcie szybkiego przyjęcia prawodawstwa, takiego jak czwarta dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, mającego na celu zwalczanie przestępstw finansowych i gospodarczych oraz między innymi zapobieganie nadużywaniu systemu finansowego poprzez ukrywanie pochodzenia dochodów z przestępstwa lub przekazywania pieniędzy na cele terrorystyczne;
- rozważenie przedłożenia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie karalności prania pieniędzy, w której wprowadzi się pewien poziom zbliżenia definicji i sankcji na podstawie art. 83 ust. 1 TFUE;
- realizacja strategii antynarkotykowej UE na lata 2013–2020 oraz wspieranie szybkiego przyjęcia prawodawstwa dotyczącego nowych substancji psychoaktywnych;

⁹¹ W 2013 r. opublikowano specjalną ocenę zagrożeń „Environmental crime in the EU”, w której skoncentrowano się na dwóch najbardziej rozpowszechnionych przestępstwach – nielegalnym handlu odpadami oraz nielegalnym handlu zagrożonymi gatunkami z udziałem przestępczości zorganizowanej. Uważa się, że UE jest głównym miejscem przeznaczenia i państwem tranzytu w odniesieniu do zagrożonych gatunków i odpadów będących przedmiotem nielegalnego handlu w ramach UE oraz kierowanych do miejsc przeznaczenia poza UE. W tym obszarze przestępczości działają wyspecjalizowane zorganizowane grupy przestępcze. Konieczne będzie określenie dalszych działań na podstawie: a) różnych instrumentów; b) skoordynowanych istniejących działań w zakresie egzekwowania prawa dotyczących przestępstw przeciwko środowisku obejmujących kilka organów/agencji – Europol, Eurojust, Interpol i UNODC; c) ostatniego komunikatu Komisji w sprawie nielegalnego handlu dziką fauną i florą, z uwzględnieniem konsultacji z zainteresowanymi stronami, oraz d) działań EnviCrimeNet na rzecz opracowania strategii i działań operacyjnych.

W SOCTA zwrócono uwagę na wewnątrzspółnotowe oszustwa typu „znikający podmiot gospodarczy” polegające na dokonywaniu nadużyć na rynkach energii elektrycznej i gazu (oszustw energetycznych), podobnie jak w przypadku systemu handlu jednostkami emisji dwutlenku węgla, które wykryto w ostatnich latach. Zorganizowane grupy przestępcze są już zaangażowane w przedsiębiorstwa działające w sektorze alternatywnych źródeł energii (energii wiatrowej i słonecznej) oraz gospodarowania odpadami, które są wykorzystywane do prania dochodów pochodzących z przestępstwa.

- realizacja strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016. Aby to osiągnąć, należy przedłużyć mandat Koordynatora ds. Zwalczenia Handlu Ludźmi;
- monitorowanie transpozycji i wdrażania dyrektywy w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczenia tego procederu oraz ochrony ofiar;
- monitorowanie transpozycji i wdrażania dyrektywy w sprawie wykorzystywania seksualnego dzieci i ich niegodziwego traktowania w celach seksualnych;
- przeanalizowanie potrzeby opracowania kompleksowej strategii UE na rzecz ochrony dzieci przed przestępstwami seksualnymi;
- działania następcze w związku z komunikatem w celu zwalczenia przestępstw związanych z bronią palną oraz ochrony legalnej sprzedaży i posiadania broni palnej. Mogą one obejmować dokonanie przeglądu istniejących przepisów UE w zakresie sprzedaży i przemieszczania broni palnej wewnątrz UE;
- wsparcie ściślejszej współpracy na rzecz przeglądu i egzekwowania polityki kontroli wywozu w celu wzmocnienia zdolności organów ścigania, służby celnej i organów odpowiedzialnych za kontrolę wywozu w celu wykrywania transgranicznego handlu produktami strategicznymi i produktami wysokiego ryzyka. W tym celu Komisja będzie wspierać wymianę informacji i dobrych praktyk, a także opracowanie ogólnounijnego programu budowania zdolności i szkolenia wyżej wspomnianych podmiotów;
- dalsza ocena zakresu przestępstw przeciwko środowisku i oszustw energetycznych oraz rozważenie podjęcia właściwych środków w celu wyeliminowania tych zjawisk.

3.1.2. Cyberprzestępczość

Próg, po przekroczeniu którego popełnia się cyberprzestępstwo, znacznie się obniżył w ciągu ostatnich kilku lat, przez co obecnie o wiele łatwiej jest zostać cyberprzestępcą. Nie są potrzebne żadne umiejętności techniczne – odpowiednie narzędzia są dostępne online po przystępnej cenie w łatwych w obsłudze wersjach. Pieniądz elektroniczny i platformy internetowe ułatwiają popełnianie wielu rodzajów poważnych i zorganizowanych przestępstw. Liczba cyberataków prawdopodobnie wzrośnie w nadchodzących latach, mimo że podjęto istotne działania, aby poprawić zdolności zwalczania cyberprzestępczości i zwiększenia bezpieczeństwa cybernetycznego. Dlatego też należy zwiększyć zdolność operacyjną w zakresie zwalczania cyberprzestępczości. Należy rozwiązać kwestie zbyt rzadkiego zgłaszania cyberprzestępstw przez ich ofiary, złożonego procesu śledzenia danych dotyczących cyberprzestępców, obaw dotyczących wzajemnej pomocy prawnej w dziedzinie cyberprzestępczości oraz jurysdykcji w cyberprzestrzeni.

Komisja będzie między innymi kontynuowała prace nad następującymi działaniami wraz ze wszystkimi odpowiednimi podmiotami:

- wdrożenie strategii UE w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego;
- dalsze wspieranie działań Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością przy Europolu;
- dalsze wspieranie państw członkowskich w budowaniu ich własnych zdolności w zakresie zwalczania cyberprzestępczości (krajowe centra ds. walki z cyberprzestępczością);
- wspieranie przyjęcia proponowanej dyrektywy ustanawiającej środki w celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w całej UE oraz ustanowienie nowego mandatu ENISA;
- wspieranie przyjęcia i stosowania konwencji budapeszteńskiej w sprawie cyberprzestępczości;

- wspieranie, rozwijanie i powiększanie światowego sojuszu przeciwko niegodziwemu traktowaniu dzieci w internecie w celach seksualnych;
- dalsze rozwijanie współpracy z partnerami spoza UE oraz z podmiotami sektora prywatnego w celu poprawy zdolności reagowania przy udziale Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością.

3.1.3. Terroryzm, radykalizacja postaw i zarządzanie kryzysowe

W ostatnich latach doszło do szeregu ataków terrorystycznych, które, choć zostały przeprowadzone w większości przez pojedyncze osoby lub mniejsze grupy, miały poważne konsekwencje. W 2012 r. w Unii Europejskiej doszło do ponad 200 ataków terrorystycznych, z których część zakończyła się niepowodzeniem⁹². Atak przeprowadzony w trakcie maratonu bostońskiego i atak na centrum handlowe w Nairobi w 2013 r. potwierdzają, że celem pojedynczych osób i zorganizowanych grup terrorystycznych prezentujących postawy radykalne są nie tylko tradycyjne obiekty, ale coraz częściej również łatwe cele. Obserwowana jest również niepokojąca tendencja wśród młodych ludzi, którzy wyjeżdżają do innych państw, takich jak Syria, aby zostać zagranicznymi bojownikami. Po powrocie niektóre z tych osób mogłyby stanowić poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa UE. Zagrożenie terroryzmem i brutalnym ekstremizmem będzie stanowiło poważne wyzwanie dla UE w nadchodzących latach.

Komisja będzie między innymi kontynuowała prace nad następującymi działaniami wraz ze wszystkimi odpowiednimi podmiotami:

- ukierunkowanie swoich działań prewencyjnych zgodnie z komunikatem w sprawie zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu;
- kontynuowanie wsparcia dla działań sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw i stworzenie europejskiego centrum wiedzy, które ułatwi wymianę praktyk i wiedzy fachowej, pozwoli ukierunkować badania i wesprze zainteresowane strony w ich staraniach na rzecz zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu;
- wspieranie lepszego szkolenia i rozwoju służb interoperacyjnych w celu zapewnienia możliwości reagowania na ataki terrorystyczne, w tym zaspokojenie w razie potrzeby zapotrzebowania na wspólny sprzęt;
- wdrożenie nowego podejścia do wykrywania i ograniczania ryzyka związanego z CBRN-E na szczeblu UE;
- dalsze rozwijanie zdolności oceny ryzyka w obszarze ochrony lotnictwa oraz, w stosownych przypadkach, w innych obszarach priorytetowych, takich jak polityka celna;
- wdrożenie nowego podejścia do europejskiego programu ochrony infrastruktury krytycznej i czterech elementów pilotażowych;
- zwiększenie potencjału w zakresie gotowości dzięki ustanowieniu modułowego programu ćwiczeń w obszarze zarządzania kryzysowego.

3.1.4. Zwiększenie bezpieczeństwa granic

⁹² W sprawozdaniu z 2013 r. dotyczącym sytuacji i tendencji w zakresie terroryzmu (TE-SAT) Europol wskazał, że w 2012 r. 17 osób straciło życie w atakach terrorystycznych przeprowadzonych na terytorium UE; w państwach członkowskich UE przeprowadzono 219 ataków terrorystycznych; 537 osób zatrzymano w UE za przestępstwa związane z terroryzmem; zakończono postępowania sądowe przeciwko 400 osobom oskarżonym o terroryzm.

Utworzenie strefy Schengen, która umożliwia podróżowanie z pominięciem kontroli granicznych, stanowi fundament struktury europejskiej. Zasada swobodnego przepływu przynosi gospodarce europejskiej wymierne korzyści. Oczekuje się, że liczba osób przybywających do UE będzie w dalszym ciągu rosła – dotyczy to w szczególności osób korzystających z przewozów lotniczych. Zwiększy się również wolumen przywożonych i wywożonych towarów. Należy przeciwdziałać nadużyciom oraz zapewnić możliwość sprawnego reagowania w sytuacjach, gdy państwo członkowskie nie wywiązuje się z obowiązku kontroli swojego odcinka granicy zewnętrznej przy zapewnieniu funkcjonowania odpowiednich mechanizmów solidarności, które będą wspierać te państwa członkowskie, które podlegają większej presji ze względu na swoje położenie geograficzne oraz strukturę przepływu podróżnych i szlaków migracyjnych.

Komisja będzie między innymi kontynuowała prace nad następującymi działaniami wraz ze wszystkimi odpowiednimi podmiotami:

- poparcie dla przyjęcia proponowanego pakietu UE dotyczącego inteligentnych granic, na który składają się: europejski system wjazdu/wyjazdu oraz program rejestrowania podróżnych;
- dalsze wspieranie skutecznego funkcjonowania SIS II we współpracy z eu-LISA;
- zbadanie możliwości ustanowienia europejskiego systemu straży granicznych;
- opracowanie strategii i planu działania na rzecz bezpieczeństwa łańcucha dostaw i zarządzania ryzykiem oraz przyczynienie się do jego wdrożenia.

3.2. Cele przekrojowe

3.2.1. Wzmocnienie powiązania między bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym UE

Ponieważ bezpieczeństwo UE zależy od czynników zewnętrznych, w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 podkreślono potrzebę zapewnienia spójności i komplementarności między wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami unijnych polityk bezpieczeństwa. W tym celu podjęto istotne działania wymagające działań następczych, na przykład strategię Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego, strategię na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu⁹³, podejście na rzecz wzmocnienia zdolności UE do reagowania w obszarze zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu, a także kroki w kierunku opracowania europejskiej strategii bezpieczeństwa morskiego⁹⁴. Unia Europejska dąży również do zbliżenia poglądów na poziomie globalnym na temat potrzeby wzmocnienia międzynarodowego reżimu nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia.

Konflikty w Mali, Libii i Syrii wywierają skutki, które mają wpływ na bezpieczeństwo UE przejawiający się między innymi wzrostem zagrożenia ze strony zagranicznych bojowników i nasilaniem się zjawiska radykalizacji terrorystów. Bezpieczeństwo Europy w dalszym ciągu jest zagrożone w związku z dywersyfikacją i coraz częstszym przenikaniem międzynarodowej przestępczości zorganizowanej do gospodarki, korupcją, przestępczością finansową i cyberprzestępczością. Na bezpieczeństwo UE pośrednio wpływają również inne zjawiska, takie jak: katastrofy spowodowane przez człowieka i klęski żywiołowe; zmiany polityczne i społeczne zachodzące w państwach sąsiadujących z UE; a także różne podejścia państw na całym świecie do sposobu, w jaki należy zapewnić bezpieczeństwo.

Europejskie bezpieczeństwo wewnętrzne oznacza również działanie **poza granicami UE** i we **współpracy z partnerami z państw trzecich**. Należy bardziej systematycznie uwzględniać kwestie związane z bezpieczeństwem wewnętrznym w strategiach w zakresie polityki zewnętrznej UE związanych z unijnymi programami pomocy i współpracy. Należy ożywić dialog i zacieśnić współpracę, aby wesprzeć reformy instytucjonalne, rządy prawa i reformy w sektorze bezpieczeństwa. Należy również zwiększyć spójność pomocy dla państw trzecich zwracających się o wsparcie w obszarze budowania zdolności w zakresie egzekwowania prawa, oferując im szkolenia lub udostępniając im wiedzę i dobre praktyki.

Współpraca organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi powinna być prowadzona w oparciu o potrzeby UE w zakresie bezpieczeństwa i wyniki wspólnej oceny zagrożeń dla bezpieczeństwa, tak aby umożliwić osiągnięcie celów wyznaczonych w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego. Będzie to również wymagało zintensyfikowanego wdrażania **wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) – planu działania na rzecz wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości** w szczególności w celu usprawnienia współpracy operacyjnej i wymiany informacji między agencjami UE i misjami w dziedzinie WPBiO. Ponadto wdrożenie systemu szkoleń w zakresie egzekwowania prawa (LETS) przyczyniłoby się bezpośrednio do realizacji celu polegającego na wzmocnieniu powiązań między WPBiO a działaniami na rzecz

⁹³ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/141577.pdf

⁹⁴ JOIN 2014(9).

wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dzięki opracowaniu wniosku w sprawie wspólnej podstawy programowej obowiązkowego szkolenia przed wyjazdem na misje dla wszystkich funkcjonariuszy organów ścigania uczestniczących w misjach cywilnych w dziedzinie WPBiO. Byłoby także z korzyścią dla budowania zdolności w krajach, w których rozmieszczono takie misje.

Istniejące umowy z państwami trzecimi w kwestii danych dotyczących przelotu pasażera stanowią kolejną okazję do wzmocnienia międzynarodowej współpracy w zakresie egzekwowania prawa oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa w UE i państwach członkowskich.

Prowadzenie dialogu w zakresie potrzeb UE i wspólnych wyzwań w obszarze bezpieczeństwa będzie szczególnie istotne w przypadku krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących do członkostwa w UE, państw zaangażowanych we wdrażanie europejskiej polityki sąsiedztwa, partnerów strategicznych, a także państw, w których zachodzą złożone przemiany demokratyczne.

Unia Europejska powinna w dalszym ciągu rozwijać stosunki z **organizacjami międzynarodowymi**, takimi jak ONZ, Rada Europy, Interpol i globalne forum zwalczania terroryzmu. Powinna również bardziej aktywnie angażować się w działalność wielostronnych forów w celu promowania swoich najlepszych praktyk i podjęcia działań niezbędnych do przystąpienia do szeregu międzynarodowych traktatów dotyczących kluczowych obszarów związanych z bezpieczeństwem wewnętrznym.

3.2.2. Wzmocnienie przestrzegania praw podstawowych w ramach podejścia skoncentrowanego na obywatelach

Prawa podstawowe muszą stanowić integralną część strategii w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego. Prawa podstawowe wzmocniają bezpieczeństwo wewnętrzne UE dzięki zapewnieniu i zwiększeniu zaufania obywateli oraz pomiędzy obywatelami a instytucjami rządowymi. W związku z tym Komisja będzie w dalszym ciągu monitorowała wdrażanie ram prawnych w zakresie zwalczania określonych form rasizmu i ksenofobii⁹⁵. Dlatego też wszystkie instytucje europejskie muszą promować skuteczne stosowanie postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przepisów prawa wtórnego dotyczących poszczególnych praw.

W wydanym niedawno wyroku dotyczącym dyrektywy w sprawie zatrzymywana danych Trybunał Sprawiedliwości podkreślił znaczenie poszanowania praw podstawowych jako integralnego elementu strategii w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego.

Aby zagwarantować poszanowanie praw obywateli, urzędnikom należy zapewnić wsparcie za pośrednictwem prostych, wydajnych i praktycznych narzędzi, takich jak podręczniki i programy szkoleń, które pozwolą na prawidłowe wykonywanie praw podstawowych w ich codziennej pracy. Wyrok zawiera wymóg, aby Agencja Praw Podstawowych miała możliwość uczestnictwa w tworzeniu polityki UE w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego i w sprawach karnych. Należy zacieśniać współpracę z instytucjami zajmującymi się prawami człowieka. W szerszym ujęciu kluczowe znaczenie ma pogłębiony dialog z państwami trzecimi, organizacjami międzynarodowymi, sektorem prywatnym oraz społeczeństwem

⁹⁵ Zob. sprawozdanie Komisji dotyczące wykonania decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych z dnia 27 stycznia 2014 r. (COM(2014) 27 final).

obywatelskim. Wysiłkom w tym obszarze powinny towarzyszyć dostępne środki prawne odpowiednio dostosowane do bieżących tendencji, zarówno jeżeli chodzi o środki bezpieczeństwa, jak i o innowacje technologiczne.

3.2.3. Zwiększanie roli badań, finansowania i szkoleń

Dwoisty charakter postępu technologicznego (możliwości vs. zagrożenia) wymaga kompleksowego podejścia, w ramach którego musi istnieć możliwość pełnego wykorzystania **badań** w ramach polityki dotyczącej kwestii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz praw podstawowych. Dobrym przykładem w tym zakresie w 2013 r. była inicjatywa na rzecz zwiększenia zaangażowania organów bezpieczeństwa wewnętrznego w politykę w zakresie badań naukowych i przemysłu związaną z bezpieczeństwem⁹⁶. UE będzie nadal musiała mobilizować narzędzia służące przygotowaniu pod względem bezpieczeństwa i odporności, wykorzystując w szczególności swój program w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” i biorąc pod uwagę aspekty społeczne związane z bezpieczeństwem wewnętrznym.

Realizacja zadań w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego wymaga **odpowiedniego i ukierunkowanego finansowania z UE**. Celem Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego UE jest właśnie wspieranie działań służących przewyciężaniu tego rodzaju wyzwań dla bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również wymiany informacji i szkoleń we wszystkich obszarach priorytetowych strategii bezpieczeństwa wewnętrznego. Zapewnienie komplementarności krajowych programów finansowania państw członkowskich (zarządzanie dzielone) z działaniami na szczeblu Unii (działania ponadnarodowe lub działania o szczególnym znaczeniu dla Unii) finansowanymi bezpośrednio przez Komisję (zarządzanie bezpośrednio)⁹⁷.

Tworzenie wspólnej kultury współpracy w obszarze egzekwowania prawa ma kluczowe znaczenie dla budowania wzajemnego zaufania i zrozumienia oraz dla wspierania praktycznej współpracy. **Szkolenia** na szczeblu UE są niezbędne do osiągnięcia tych celów i przyczynią się do podniesienia i wyrównania jakości i standardów egzekwowania prawa. W najbliższych latach należy w pełni wdrożyć europejski system szkoleń w zakresie egzekwowania prawa (LETS), aby przynosił korzyści licznym urzędnikom wszystkich szczebli w obszarze egzekwowania prawa, funkcjonariuszom straży granicznej oraz funkcjonariuszom celnym.

4. Przyszłe działania

Pięć celów strategicznych wyznaczonych w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 pozostaje aktualnych i powinno zostać potwierdzonych na potrzeby odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego. W oparciu o pozytywną ocenę realizacji pierwszej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE powinna opracować zaktualizowaną wersję strategii bezpieczeństwa wewnętrznego przy pełnej współpracy między Komisją, państwami członkowskimi i Parlamentem Europejskim. Należy skoncentrować się na przeglądzie działań przewidzianych w ramach każdego z celów na lata 2015–2020 i wskazaniu nowych działań służących przewyciężaniu pojawiających się zagrożeń i zmieniających się wyzwań.

⁹⁶ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/jha/137399.pdf

⁹⁷ Inne fundusze UE również mogą być istotne w tym kontekście, w zależności od ich celów, zakresu i warunków, zob.: http://ec.europa.eu/budget/mff/index_en.cfm

W odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego należy wzmocnić stopień włączenia praw podstawowych do kwestii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz zwiększyć powiązanie funkcjonalne bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego. Strategia powinna również utrwalać i zwiększać synergię między polityką spraw wewnętrznymi a polityką w innych obszarach związanych z bezpieczeństwem wewnętrznym. W tym celu konieczne będzie podjęcie bardziej zdecydowanych działań konsolidujących wzajemne oddziaływanie między politykami a działaniami z udziałem różnych podmiotów, takich jak organy publiczne, obywatele, społeczeństwo obywatelskie i sektor prywatny. Aby wesprzeć takie multidyscyplinarne, zintegrowane podejście, należałoby rozważyć możliwość utworzenia i prowadzenia przez Komisję **forum konsultacyjnego ds. bezpieczeństwa wewnętrznego UE**, w którego skład wchodziłyby państwa członkowskie, Parlament Europejski, agencje UE, a także przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, społeczności akademickiej i sektora prywatnego.

Zgodnie z wnioskami przedstawionymi w komunikacie Komisji „Otwarta i bezpieczna Europa: realizacja założeń” oraz z mającymi się wkrótce ukazać strategicznymi wytycznymi Rady Europejskiej, a także w celu należytego uwzględnienia poglądów wyrażonych przez Parlament Europejski w rezolucji w sprawie drugiego sprawozdania na temat strategii bezpieczeństwa wewnętrznego (2013/2636(RSP)), Komisja zamierza przedstawić komunikat dotyczący **odnowienia strategii bezpieczeństwa wewnętrznego**. Komisja przygotowuje wspomniany komunikat po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami podczas konferencji wysokiego szczebla, która odbędzie się jesienią 2014 r. z udziałem przedstawicieli państw członkowskich oraz Parlamentu Europejskiego, a także przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, środowisk akademickich i sektora prywatnego.